

Дамян Дамянов

Тишина

Бездънна, тъмна, тегне тя
над опустяващото село.
Пролайва кучешки нощта
и кукурига с два петела.
Отеква мъжки вик широк.
Забравена врата се тръшна.
Попийнал здравата старчок,
със песен търси своята къща.
Една невидима жена
като чешма смеха си плиска
и в тази звучна тишина
дочувам, без дори да искам,
как тъжно времето тече
и как ме връща в мойто детство
с гласчето на едно шурче,
прозвъннало в чуплива песен.
...Бездънна, тъмна, тегне тя.
Жестока, тягостна, протяжна.
И с тъпата си пустота
отвсякъде ми се обажда.
Със мъжки вик. Със женски смях.
Със шурчов плач. С пиянска песен.
И само аз мълча сред тях,
прехапал своя глас невесел.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8538>]